

Ο Δ. Κουφοντίνας, μετά από 66 μέρες απεργίας πείνας, ανακοίνωσε σήμερα 14/3 τη λήξη της. Ο αγώνας αυτός, που ξεκίνησε στις 8 Γενάρη, είχε ένα και μόνο αίτημα: να επιστρέψει στις φυλακές Κορυδαλλού (από τις οποίες είχε μεταχθεί στις αγροτικές φυλακές Κασσαβέτειας), όπως προέβλεπε ο φωτογραφικός και αντισυνταγματικός νόμος που είχε ψηφίσει η ίδια η κυβέρνηση της ΝΔ.

Παρά το γεγονός ότι το δίκαιο αίτημά του μένει ανικανοποίητο, ο αγώνας αυτός άφησε σημαντικές παρακαταθήκες.

Πρώτον, αναπτύχθηκε εβδομάδα με τη βδομάδα ένα μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης, μέσα από το οποίο χιλιάδες κόσμου, εργαζόμενοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους. Και κυρίως την αντίθεσή τους στην καταπάτηση κάθε έννοιας συνταγματικού, δημοκρατικού, ακόμα και στοιχειώδους ανθρώπινου δικαιώματος από την κυβέρνηση.

Δεύτερον, το κίνημα αυτό, με την επιμονή και προσήλωσή του, κατάφερε να ξεγυμνώσει ηθικά την κυβέρνηση και να της προκαλέσει μια πολιτική φθορά καθόλου ασήμαντη. Έτσι, παρόλο που ο αγώνας του Δ. Κουφοντίνα κατασυκοφαντήθηκε ως «εκβιασμός» από την κυβέρνηση, παρόλο που η ΓΓ Αντεγκληματικής Πολιτικής μέσα από ψεύδη και νομικά παιχνίδια μετέτρεψε τους δικηγόρους του σε ήρωες καφκικού μυθιστορήματος, παρόλο που τα βοθοροκάναλα και οι λοιποί έμμισθοι της λίστας Πέτσα λιοδορούσαν έναν άνθρωπο στα όρια της εξάντλησης και του θανάτου, παρά ακόμη και την λογοκρισία της Facebook, το μόνο που κατάφεραν να κάνουν σαφές είναι ότι δεν σέβονται ούτε την ίδια τη δική τους αστική νομιμότητα. Ότι η κυβέρνηση του Μητσοτάκη δεν είναι παρά μια χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα, που θέλει ακόμη και νεκρούς, προκειμένου να στεριώσει το αστυνομικό κράτος που οικοδομεί καθημερινά, να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών και της ντόπιας ελίτ.

Τρίτον, το κίνημα αυτό ήταν καθοριστικό για να αρχίζει να σπάει στην πράξη το κλίμα τρόμου, που θέλει να σπείρει η κυβέρνηση ενάντια στο δικαίωμα στις συγκεντρώσεις και τις διαδηλώσεις και γενικά στη διαμαρτυρία. Αντιμετώπισε την αστυνομοκρατία, τις απρόκλητες και κτηνώδεις επιθέσεις της αστυνομίας, δείχνοντας παραδειγματική επιμονή και συνέπεια, ανοίγοντας τον δρόμο και για το ξέσπασμα της λαϊκής οργής ενάντια στην Κυβέρνηση της Αστυνομοκρατίας και του Αυταρχισμού, όπως αυτό εκδηλώθηκε μετά τα γεγονότα της 7/3 στη Νέα Σμύρνη. Αυτό δεν θα είχε γίνει κατορθωτό χωρίς την επίμονη προσπάθεια κάποιων πολιτικών δυνάμεων, οργανώσεων και συλλογικοτήτων (ανάμεσα τους σημαντική συμβολή είχε και η ΟΚΔΕ), ώστε πάρα τις δύσκολες συνθήκες να πραγματοποιηθούν συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις. Αντίθετα πρέπει να καταγράψουμε την –μεγάλη ως καθολική και απόλυτη– αποχή και σιωπή των επίσημων αριστερών (εντός και εκτός εισαγωγικών) κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ, ΜΕΡΑ25, ΚΚΕ) από τις κινητοποιήσεις στον δρόμο, καθώς και την άκρως φοβική στάση τους. Που στην καλύτερη των περιπτώσεων περιορίστηκε σε άκρως επιφυλακτικές, φραστικές εκδηλώσεις συμπαράστασης και αυτό όταν πια η απεργία πείνας είχε φτάσει σε εντελώς οριακό σημείο.

Κρατώντας σαν δεδομένο ότι οι κατακτήσεις ενός αγώνα συχνά ξεπερνούν τον αρχικό στόχο τους και παρά τη χαρά που μας δίνει η είδηση ότι δεν θα χαρίσουμε νεκρό στην κυβέρνηση και την πρεσβεία των ΗΠΑ, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε την πικρή αίσθηση που αφήνει η διαπίστωση ότι ένα τόσο δίκαιο και απλό αίτημα θα μένει αυτή την στιγμή ανικανοποίητο. Αυτή την αίσθηση αδικίας που νιώθει κάθε αγωνιστής που συμμετείχε σε αυτό τον αγώνα τους τελευταίους δύο μήνες, πρέπει να την μετατρέψουμε σε συνείδηση και οργάνωση για τη συνέχιση του αγώνα ενάντια στην αστυνομοκρατία, ενάντια στην κυβέρνηση της φτώχειας, του αυταρχισμού και της βίας – και σε αυτή τη κατεύθυνση θα συνεχίσει να παλεύει η ΟΚΔΕ. Για να διώξουμε το συντομότερο τους ά(χ)ριστους, την ακραία νεοφιλελεύθερη-ταξική

πολιτική τους.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ